

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/14/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1206209365
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1206209365.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: U. X. P. , narodený dňa X.X.XXXX, trvale bytom O. č. XXX/XX, Q., proti žalovanému: MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r.o., Bratislava - Záhorská Bystrica, Bratislavská č. 1/a, IČO: 31 444 873, zastúpený: Advokátska kancelária Paul Q, s. r. o., Bratislava, Karadžičova č. 2, IČO: 35 906 464, za ktorú koná JUDr. Pavol Blahušiak, o ochranu osobnosti, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 24. januára 2018, č.k. 5 C 681/2008-696, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 24. januára 2018, č.k. 5 C 681/2008-696, **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 24. januára 2018, č.k. 5 C 681/2008-696, ako nedôvodnú zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia nemajetkovej ujmy vo výške XXX.XXX,XX € (pôvodne X.XXX.XXX,- Sk), uloženia povinnosti uverejniť v televíznom vysielaní televízie Markíza v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozsudku v televíznych novinách ospravedlnenie v nasledovnom znení: „Markíza-Slovakia, spol. s r.o. sa týmto ospravedľuje U. P., bytom vo Q. a jeho rodine, že v relácii F. odvysielanej X.X.XXXX boli obvinení z protiprávneho konania a porušenia zákona v súvislosti s realizáciou a výkonom záložného práva VÚB a.s. pobočka Dunajská Streda, pri jeho predaji, kúpe a vkladovaní. Vedenie televízie Markíza vyslovuje ľútosť nad týmto protiprávnym konaním, ku ktorému došlo na základe uvedenia spoločnosti Markíza do omylu.“, ako aj náhrady trov konania. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 11, § 13 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 21 ods. 1, ods. 3, ods. 10, ods. 11 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“). Pokiaľ ide o vecné odôvodnenie rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný v rámci procesnej obrany uplatnil námietku premlčania, ako aj námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie. Námietku premlčania vyhodnotil súd prvej inštancie ako nedôvodnú. Uviedol, že žalobcovi začala plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s predmetnou reportážou dňom jej odvysielania dňa 4. marca 2003 a uplynula dňa 4.marca 2006. Žalobca sa so svojou žalobou na súd obrátil dňa 3. marca 2006 (telefaxovým podaním doručeným Okresnému súdu Bratislava IV., ktoré v súlade s ustanovením § 42 ods. 1 O.s.p. doplnil písomne v trojdňovej lehote dňa 6. marca 2003), teda svoje práva uplatnil počas plynutia premlčacej doby. Pokiaľ išlo o námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie súd prvej inštancie ustálil, že táto bola dôvodná len do 1. januára 2007. Konštatoval, že žalobca podal dňa 3. marca 2006 žalobu

voči nesprávnemu subjektu, právnenému predchodcovi žalovaného, ktorý nebol vysielateľom predmetnej reportáže. Len náhodnou zhodou okolností sa právny predchodca žalovaného, ako pôvodne žalovaný subjekt, k 1. januáru 2007 zlúčil so žalovaným, t.j. vysielateľom a pasívne legitimovaným subjektom vo veci konania o ochranu osobnosti z predmetnej reportáže. V dôsledku takejto fúzie nastal stav, kedy sa právnym nástupcom pôvodne žalovanej spoločnosti stal žalovaný, ako skutočný vysielateľ a zodpovedný subjekt za obsah vysielania, pričom súd v konaní v zmysle § 107 O.s.p. v spore pokračoval so žalovaným, bez nutnosti akejkolvek procesnej aktivity žalobcu. Hoci teda žalobca v spore v dobe od 3. marca 2006 do 1. januára 2007 skutočne žaloval nesprávny subjekt, zhodou náhod nastal od 1. januára 2007 právny stav, v ktorom na strane žalovaného vystupoval pasívne vecne legitimovaný subjekt, a tak po 1. januári 2007 bola vznesená námietka nedostatku pasívnej vecnej legitímácie už zjavne nedôvodná. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že v zmysle citovaných ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z. bol žalobca povinný preukázať doručenie žiadosti o odvysielanie opravy žalovanému. Na preukázanie tejto skutočnosti žalobca nepredložil súdu žiadny dôkaz. V tejto súvislosti súd prvej inštancie ustálil, že žalobcovo právo domáhať sa odvysielania ospravedlnia v požadovanom znení na základe citovaných ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z. zaniklo, no stále má právo domáhať sa ochrany osobnosti a ospravedlnenia v zmysle citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka. Podľa súdu prvej inštancie podstatou sporu medzi žalobcom a žalovaným je konflikt medzi právom na slobodu prejavu a právom na ochranu osobnosti, ktoré obidve práva sú garantované Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom kľúčovým pri riešení konfliktu je hľadanie vyváženého vzťahu medzi právom na ochranu cti, dôstojnosti či súkromia na jednej strane a slobodou prejavu a právom na informácie na strane druhej. Obmedziť slobodu prejavu možno na zákonom podklade, ktorý tvoria ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 11 Občianskeho zákonníka nevymenúva výpočet konkrétnych zásahov do osobnostných práv fyzickej osoby; ustanovuje len znaky, pri danosti ktorých treba určité konanie považovať za zásah do osobnosti jednotlivca. Týmito znakmi sú predovšetkým neoprávnenosť zásahu a tiež jeho objektívna spôsobilosť negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby. Podľa ustálenej súdnej praxe neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé alebo pravdu skresľujúce tvrdenie, a to bez ohľadu na to, či bolo vykonané ústne, písomne alebo inak, pokiaľ sa z neho dá vyvodiť jeho zmysel a význam. Záver o tom, či neoprávnený zásah do práva na ochranu občianskej cti a vážnosti v spoločnosti v konkrétnej veci je objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť tieto práva, má vychádzať z posúdenia takých okolností, akými sú prostredie, v ktorom došlo k zásahu, objekt a subjekt zásahu, ako aj obsah zásahu, pokiaľ spočíval v skutkových tvrdeniach. Opakovaným oboznamovaním videozáznamu z dotknutej reportáže v priebehu konania pred súdom prvej inštancie a po zhodnotení ďalších dôkazných prostriedkov dospel tento k záveru, že predmetná reportáž pravdivo a objektívne zobrazovala situáciu, v ktorej sa v roku 2003 ocitol žalobca, ktorý v roku 1993 využil príležitosť odkúpiť od štátneho podniku bytové domy na O. ulici v Q.. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca tvrdil, že odvysielaním predmetnej reportáže bol dotknutý na svojich právach, keďže po jej odvysielaní začali štátne orgány konať a osoby rozhodujúce v mene štátnych orgánov (prokurátori, sudcovia) boli odvysielanou reportážou pri svojom rozhodovaní ovplyvnené. Súd prvej inštancie považoval toto tvrdenie žalobcu za nedôvodné jednak z dôvodu časového, keďže ťažiskové konanie vedené na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 4 C 204/1996 (predmetom ktorého bolo určenie neplatnosti prevodu majetku štátu, domov na O. ul. v Q., na žalobcu) bolo začaté v novembri 1996, teda viac ako 6 rokov pred odvysielaním reportáže, právoplatne bolo ukončené v novembri 2008 zamietnutím žaloby, teda menej ako 5 rokov po odvysielaní reportáže, ako aj z dôvodu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že konkrétne osoby, realizujúce štátnu moc, boli v rozhodovaní a posudzovaní vecí, v ktorých žalobca vystupoval ako účastník konania, ovplyvnené odvysielaním predmetnej reportáže. Žalobca dokonca ani netvrdil, ktoré konkrétne osoby a pri ktorých konkrétnych rozhodnutiach mali byť uvedené osoby ovplyvnené predmetnou reportážou. Z vykonaného dokazovania bola preukázaná jediná spojitosť prezentovaná žalobcom, a to, že krátko (14 dní) po odvysielaní predmetnej reportáže vstúpil z vlastného podnetu Slovenský pozemkový fond do súdneho sporu vedeného na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 4 C 204/1996, a to v procesnom postavení navrhovateľa v druhom rade. V tejto súvislosti súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ aj vstúpil Slovenský pozemkový fond do uvedeného konania pod vplyvom reportáže, prejavila sa tým, v demokratickej spoločnosti ničím nezastupiteľná úloha masmédií, informovať verejnosť (a tým aj predstaviteľov štátnych orgánov a inštitúcií) o prebiehajúcich súdnych konaniach. Vstup do konania však nemožno automaticky stotožniť s tým, že rozhodnutie sporu sa predĺžilo o tri roky, ako to tvrdil žalobca. Pokiaľ by aj žalobca preukázal svoje tvrdenie, že v dôsledku vstupu Slovenského pozemkového fondu do súdneho sporu došlo k prietahom v tomto spore, nemôže to zakladať jeho nárok voči žalovanému, keďže žalovaný včasnosť rozhodnutia Okresného súdu Dunajská

Streda vo veci sp.zn. 4 C 204/1996 nemohol nijako ovplyvniť. Súd prvej inštancie zároveň poukázal na zákonnú povinnosť sudcu nenechať sa pri výkone svojej funkcie ovplyvniť záujmami politických strán, politických hnutí, verejnou mienkou alebo oznamovacími prostriedkami, a to v záujme záruky nezávislosti a nestrannosti výkonu sudcovskej funkcie (§ 30 ods. 2 písm. c/ zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príslušných a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), pričom zavinené nesplnenie tejto povinnosti sudcu sa považuje za disciplinárne previnenie sudcu (§ 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z.z.). Pokiaľ by bolo v prípadnom disciplinárnom konaní preukázané ovplyvnenie sudcu pri rozhodovaní oznamovacími prostriedkami, nie je to dôvod na to, aby bol žalovaný zaviazaný na zaplatenie nemajetkovej ujmy a ospravedlnenie. Súd prvej inštancie konštatoval, že vykonaným dokazovaním nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi odvysielaním predmetnej reportáže a konkrétnym rozhodnutím ktoréhokoľvek sudcu. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že vo vzťahu k osobe žalobcu neboli zo strany žalovaného v predmetnej reportáži uverejnené žiadne nepravdivé, či difamačné tvrdenia, ktoré by boli spôsobilé poškodiť dobré meno žalobcu v spoločnosti. Z prepisu reportáže vyplýva, že realizačný tím žalovaného si v procese prípravy reportáže počínal s náležitou odbornou starostlivosťou, pričom v odvysielanej reportáži odznali na jednej strane vyjadrenia jednotlivých nájomníkov bytov na O. ulici v Q., resp. vyjadrenia ich právnej zástupkyne, a na druhej strane vyjadrenia žalobcu a jeho právnej zástupkyne. Predmetná reportáž ďalej uviedla vyjadrenia osôb zastupujúcich štátne orgány. Výrok svedka F. C. o minimálne dvojnásobnom porušení zákona bol skutkovým tvrdením novinára o viacnásobnom porušení zákona pri prevode vlastníctva nehnuteľností, ktorý sa v danom čase opieral o oficiálne stanovisko štátneho orgánu (Okresná prokuratúra Dunajská Streda), vychádzajúce z právneho názoru prezentovaného zástupcom tohto štátneho orgánu (vyjadrenie svedkyne U.. Y. P. M. X.) a čiastočne o stanovisko riaditeľa správy katastra v Dunajskej Strede G.. Q. X. ako aj o samotnú skutočnosť, že v súdnom spore vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 4 C 204/1996 sa už siedmy rok vedie konanie, v ktorom je spochybnená zákonnosť prevodu majetku štátu na žalobcu a jeho manželku. Podľa názoru súdu prvej inštancie bolo takéto tvrdenie novinára v danom čase na mieste. Formulácia tvrdenia zo strany svedka C. („Nový majiteľ, istý U. P., žijúci v P., odkúpil dva a pol domu, teda 5 bytov od VÚB v Dunajskej Strede. Tá s nimi mohla disponovať vďaka úveru, ktorý poskytla štátnemu podniku N.. Tu sa však minimálne 2 x porušil zákon.“) nijako priamo neuvádzala, že by to bol práve žalobca, ktorý pri prevode vlastníctva k týmto bytom zákon porušil, pričom osobne vo vzťahu k žalobcovi iba konštatovala, že žalobca nadobudol vlastníctvo nehnuteľných vecí. V ďalšej časti predmetnej reportáže následne svedok C. aj spresnil, kto podľa neho v tejto veci porušil zákon, čo uviedol výrokom: „N. však majetok založil a banka ho obratom ruky predala. Štátny podnik už dnes neexistuje. Jeho vedenie, zodpovedné za túto protizákonnosť sa roztratilo, ako práva poškodených.“, resp. výrokom: „A tak sa stalo, že kataster protizákonným zápisom nového majiteľa do listu vlastníctva spečatil predchádzajúce protizákonné založenie majetku štátu zo strany N. v prospech banky.“, čím bolo, podľa názoru súdu prvej inštancie, vyvrátené skutkové tvrdenie žalobcu o tom, že by bol žalobca v predmetnej reportáži označený za osobu, ktorá svojím konaním porušila zákon. K tvrdeniu žalobcu, že na základe dotknutej reportáže vznikol dojem o ňom ako o ziskuchtivom človeku, súd prvej inštancie uviedol, že predmetná reportáž v roku 2003 iba pravdivo informovala o tom, že žalobca od roku 1996 požadoval od nájomníkov bytov zvýšené nájomné vo výške najskôr 3.000,- Sk, potom 4.000,- Sk a neskôr až 15.000,- Sk, čo sa potvrdilo i vykonaným dokazovaním. Pokiaľ si aj nejaký televízny divák na podklade pravdivých údajov odvysielaných žalovaným o žalobcovi vytvoril difamačný záver (o ziskuchtivosti žalobcu), nie je to dôvod na to, aby sa žalovaný za zverejnenie pravdivých údajov mal žalobcovi ospravedlňovať, či mu platiť nemajetkovú ujmu, čo bol taktiež dôvod na zamietnutie žaloby. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v roku 2003 žalovaný realizáciu slobody prejavu, t.j. informovaním o skutkových okolnostiach súdneho sporu vedeného žalobcom od roku 1996, žiadnym spôsobom nezasiahol do osobnostných práv žalobcu, neznižil jeho osobu, vážnosť, česť a dôstojnosť v očiach spoločnosti. Súd prvej inštancie konštatoval, že sloboda prejavu v prejednávanej príhode nebola realizovaná zákonom nedovoleným spôsobom, a teda nie je daný dôvod na jej obmedzenie na základe príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Zverejnené skutkové tvrdenia podľa názoru súdu prvej inštancie neboli spôsobilé prívodiť ujmu do osobnostných práv žalobcu, čím nebol daný jeden z predpokladov úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a žalovanému, ktorý mal vo veci úspech, priznal voči neúspešnému žalobcovi v celom rozsahu nárok na náhradu trov konania.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, v celom jeho rozsahu, podal včas odvolanie žalobca. Dôvodil, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné

práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), súd prvej inštancie nevykonaval navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.), zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g/ C.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Odvolateľ poukázal na to, že úvaha súdu prvej inštancie o trvaní konania sp.zn. 4 C 204/1996 pred a po odvysielaní reportáže nemá nič spoločné s ochranou osobnosti a požadovanou náhradou nemajetkovej ujmy. Podľa odvolateľa aj sudca v prejednávanej veci podľahol dobre spracovanej reportáži a podvodnej výpovedi advokátky nájomcov, podľa odvolateľa okupantov. Ak sudca tvrdí, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v reportáži neboli uverejnené žiadne nepravdivé alebo difamačné tvrdenia o osobe žalobcu, potom stratil súdnosť a klame. Odvolateľ uviedol, že za 12 rokov trvania tohto sporu, okrem poškodenia dobrého mena v spoločnosti, došlo na strane žalobcu aj k značnej majetkovej ujme, ktorá výrazne prevyšuje ujmu nemajetkovú a za ktorú je zodpovedný Okresný súd Pezinok, ujma je spôsobená prietahmi a nezákonným rozhodnutím. K tvrdeniam súdu prvej inštancie, týkajúcim sa žalobcom požadovaného nájomného odvolateľ uviedol, že tieto nezodpovedajú skutočnosti. Odvolateľ uviedol, že z listinných dôkazov, týkajúcich sa navrhovanej výšky nájmu vyplýva, že od 1.4.1995 rodina Q. pri príjme X.XXX,- Sk mala platiť nájomné za rodinný dom s pozemkom X.XXX,- Sk, rodina O. pri príjme X.XXX,- Sk mala platiť nájomné za rodinný dom s pozemkom X.XXX,- Sk, rodina Q. pri príjme XX.XXX,- Sk mala platiť nájomné za rodinný dom s pozemkom X.XXX,- Sk, rodina P. pri príjme X.XXX,- Sk mala platiť nájomné za rodinný dom s pozemkom X.XXX,- Sk. Odvolateľ poukázal na to, že v tom čase 1. Mestská Realitná kancelária inzerovala prenájom 3-izbového bytu v centre mesta za 5.000,- Sk. Uviedol, že rodine Q. a O. listom zo dňa 23.7.2001 oznámil zvýšenie úhrady za protiprávne užívanie rodinného domu na sumu X.XXX,- Sk mesačne, čo však neakceptovali, preto si musel svoje právo uplatniť súdnou cestou. Konania nie sú (ku dňu podania odvolania) skončené, znaleckým posudkom bol určený nájom za obdobie apríl 1994 až júl 1998 v priemere nad XXX,- €. Odvolateľ uviedol, že sloboda prejavu bola v prejednanom prípade všetkými zúčastnenými zneužitá, pošliapaná, realizovaná zákonom nedovoleným spôsobom. Prokuratúra a súdnictvo zlyhalo. V doplnujúcom podaní na výzvu súdu odvolateľ poukázal na to, že súd prvej inštancie odmietol ním navrhovaný dôkaz výsluchom svedka F. H., čím tiež zasiahol do jeho práva na spravodlivý proces. Odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v sume XXX.XXX,XX €, ako aj trovy konania.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Podľa žalovaného súd prvej inštancie v prejednanom prípade dospel k rozhodnutiu, ktoré je vecne správne a náležité a dostatočne vyčerpávajúco odôvodnené. Žalovaný poukázal na to, že žalobca v odvolaní síce uviedol, z akých zákonom ponúkaných dôvodov podáva odvolanie, avšak čo sa týka samotného zdôvodnenia jednotlivých odvolacích dôvodov, žalobca sa podľa názoru žalovaného namiesto vecnej roviny obmedzil na slovné výpady a osobné útoky proti osobe zákonného sudcu v prvoinštančnom konaní a taktiež proti žalovanému, jeho zamestnancom a ďalším osobám, ktoré vystúpili v reportáži. Odvolanie žalobcu pôsobí z veľkej časti zmätočne a žalovaný má za to, že po obsahovej stránke v odvolaní prakticky absentuje bližšie odôvodnenie jednotlivých odvolacích dôvodov. K tvrdeniu žalobcu, že súd nebol pri rozhodovaní o žalobe dostatočne nestranný a objektívny, žalovaný, stotožňujúc sa s názorom súdu prvej inštancie, uviedol, že reportáž bola dostatočne objektívna, priestor na vyjadrenie dostali v reportáži obe strany a dokonca aj právni zástupcovia oboch strán. Predmetom reportáže nebola osoba žalobcu, tak ako to žalobca tvrdí. Reportáž mala poukázať na osudy ľudí, ktorí sa následkom založenia nehnuteľného majetku štátneho podniku banke ocitli v existenčných problémoch. V čase, kedy bola reportáž zhotovená a odvysielaná, existovalo dôvodné podozrenie, že uvedené založenie majetku nemuselo byť v súlade so zákonom, čo priamo v reportáži potvrdzovala aj prokurátorka Okresnej prokuratúry Dunajská Streda. Tvrdenie žalobcu, že na základe reportáže mohlo dôjsť k zásahu do jeho osobnostných práv zo strany žalovaného, je podľa názoru žalovaného vykonštruované a právne nepodložené. Podľa žalovaného, zhodne s názorom súdu prvej inštancie, žalobca v tomto smere neuniesol dôkazné bremeno, nekonkretizoval, akým konaním či výrokom, odvysielaným v reportáži, mal priamo žalovaný zasiahnuť do jeho osobnostných práv. Žalobcom napádaný výrok moderátora F. C. o tom, že pri založení majetku štátneho podniku banke došlo dvakrát k porušeniu zákona, sa osoby žalobcu nijako nedotýka a v tejto časti nie je podľa názoru žalovaného aktívne vecne legitimovaný. Moderátor v tejto

súvislosti nepoukazoval na akékoľvek protizákonné konanie žalobcu, ale na, v tom čase z právneho hľadiska pochybné, založenie štátneho majetku v správe štátneho podniku N. Q., š.p., banke. Podľa názoru žalovaného neexistuje žiadna súvislosť medzi vyššie uvedeným výrokom moderátora a osobou žalobcu, s ktorým názorom žalovaného sa stotožnil aj súd prvej inštancie. Názor, že žalobca bol v reportáži vykreslený ako ziskuchtivá osoba, keďže po tom, ako sa stal vlastníkom nehnuteľností, zvýšil v priebehu krátkeho času nájomníkom niekoľkonásobne nájomné, vniesol do konania sám žalobca. Podľa názoru žalovaného je tento názor len subjektívnym hodnotením žalobcu. Podľa žalovaného cieľom reportáže nebolo vykresliť žalobcu ako ziskuchtivú osobu, ale poukázať na skutočnosť, že užívatelia nehnuteľností sa na základe konania štátneho podniku a banky ocitli vo vážnych a existenčných problémoch. Z reportáže jasne vyplýva, že nikto nespochybňoval akúkoľvek výšku nájomného stanovenú žalobcom. V reportáži odznali len vyjadrenia nájomníkov o priebehu zvyšovania ceny nájomného, výške ich aktuálnych príjmov a z toho vznikajúcich finančných problémov. Vyjadrenia nájomníkov len divákom približovali ich životnú situáciu, pričom ihneď na to poskytol redaktor možnosť na vyjadrenie právnej zástupkyne žalobcu. Z čoho vôbec žalobca usúdil, že uvedená časť reportáže ho môže vykresľovať ako ziskuchtivú osobu, nie je jasné. Podľa žalovaného reportáž bola urobená vyvážená a dostatočný priestor bol poskytnutý všetkým stranám. Žalovaný poukázal na to, že ak sa žalobca cítil po odvysielaní reportáže poškodený nepravdivosťou určitých tvrdení, ktoré v reportáži odznali, mohol a mal sa v zmysle zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii obrátiť na vysielateľa a požiadať o odvysielanie opravy. To však neurobil a o tri roky neskôr, deň pred uplynutím premičacej lehoty, podal žalobu. Žalovaný uviedol, že uvedený postup žalobcu považuje za minimálne neštandardný a pôsobiaci značne tendenčne. Prípadný zásah do práv na ochranu osobnosti spôsobuje najzávažnejšie dôsledky poškodenému v čase najbližšom takémuto zásahu. Podľa žalovaného je prinajmenšom sporné, či uvedená reportáž mohla spôsobiť akúkoľvek ujmu na osobnostných právach žalobcu aj tri roky po jej odvysielaní. Táto skutočnosť celkom jasne vyplýva aj z dokazovania súdu formou výsluchu svedkov, ktorí si, s časovým odstupom, z predmetnej reportáže nepamätali prakticky vôbec nič. Aby si vôbec niektorí svedkovia spomenuli o čom reportáž bola, musel súd každému svedkovi reportáž prehrať, no napriek tomu, väčšina svedkov už nebola schopná akéhokoľvek detailnejšieho vyjadrenia. Pokiaľ ide o súčasné tvrdenia žalobcu o údajnej reálnej výške nájomného v tom čase, tieto považuje žalovaný, z pohľadu predmetu tohto konania, za absolútne irelevantné. Žalovaný poukázal na to, že žalobca predložil spolu s odvolaním dôkazy, ktoré evidentne musel mať k dispozícii už počas konania pred súdom prvej inštancie. V zmysle § 366 písm. d/ C.s.p. prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. K tejto situácii podľa názoru žalovaného jednoznačne nedošlo, a preto by odvolací súd nemal prihliadať na žalobcom navrhované a predkladané nové dôkazy (výpočtové listy, dodatky k zmluvám o nájme bytu či inzeráty realitnej kancelárie), boli predložené neskoro a to jednoznačne zavinením žalobcu. Z dôvodu procesnej opatrnosti žalovaný, v súvislosti s listinami predloženými žalobcom spolu s odvolaním, poukázal na skutočnosť, že hoci žalobca opakovane počas celého súdneho konania tvrdí, že nájomcovia nikdy nemali právny titul na prenájom nehnuteľností, zo žalobcom doložených listín vyplýva pravý opak, a síce, že sám žalobca k nájomcom pristupoval tak, ako by právny titul mali. Takéto správanie sa voči nájomníkom (doručovanie výpočtových listov a najmä doručovanie dodatkov k existujúcim zmluvám o nájme bytu nájomníkom) žalobca nevysvetlil. K odvolaciemu návrhu žalobcu v jeho dopĺňujúcom podaní žalovaný uviedol, že prvý odsek odvolacieho návrhu je absolútne nezrozumiteľný, nie je z neho zrejmé, čoho sa žalobca domáha a nespĺňa náležitosti v zmysle § 363 C.s.p., druhý a tretí odsek odvolacieho návrhu žalobcu považuje žalovaný za nedôvodný. Žalovaný uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za správny, zákonný a spravodlivý. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, podľa názoru žalovaného až nad rámec potrieb tohto konania, detailne zväžil všetky skutočnosti vyplývajúce z dokazovania a vec aj správne po právnej stránke posúdil. Rozhodnutie nespočíva len vo formálnom posúdení relevantných otázok, ale konajúci súd aplikoval objektívne právo aj cez prizmu ochrany základných ľudských práv a slobôd, rešpektujúc aj judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky. Podľa žalovaného súd prvej inštancie vyhodnotil dôkazy správne a v rozsahu, ktorý zabezpečuje spravodlivé rozhodnutie vo veci, dostatočne zohľadnil skutkový stav a z neho vyvodil správne právne závery, v odôvodnení rozsudku sa dostatočne vysporiadal so všetkými okolnosťami prípadu a podstatnými argumentmi strán. Žalovaný navrhol odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

4. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu už nevyjadril.

5. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 31. júla 2019; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

6.1. Žalobca sa predmetnou žalobou domáha, v rámci ochrany svojich osobnostných práv, uloženia povinnosti žalovanému ospravedlniť sa žalobcovi za zásah do jeho osobnostných práv, ako aj uloženia povinnosti nahradiť žalovanému vzniknutú nemajetkovú ujmu. K neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu zo strany žalovaného malo dôjsť odvysielaním nepravdivých a pravdu skresľujúcich údajov o žalobcovi, prostredníctvom televíznej stanice s celoslovenskou pôsobnosťou, v reportáži s názvom „Otázniky“ uvedenej v rámci relácie „Paľba“. Odvysielaním relácie žalovaný, podľa žalobcu, vyvolal vstup nového subjektu do konania, ovplyvnil verejnú mienku, čím sa oddialilo ukončenie sporu.

6.2. Podľa čl. 26 ods. 2 prvej vety Ústavy Slovenskej republiky každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu.

6.3. Podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

6.4. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

6.5. Podľa čl. 10 ods. 1 zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, každý má právo na zachovanie svojej ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

6.6. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä občianskej cti a ľudskej dôstojnosti.

6.7. Podľa § 13 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie (1). Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (2). Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (3).

6.8. Podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 4 zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené (1). Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu (2). Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia, ktoré sú v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejnú bezpečnosť, ochranu verejného zdravia a mravnosti (4).

6.9. Správne konštatoval súd prvej inštancie, že v prejednávanom prípade je spor medzi žalobcom a žalovaným sporom o tom, či odvysielaním reportáže v relácii Paľba na televíznej stanici Markíza v marci 2003 bolo legitímne vykonané základné právo žalovaného vyjadriť svoj názor, alebo či odvysielaním príspevku došlo k zneužitiu tohto práva a tým k zásahu do základného práva žalobcu na zachovanie jeho ľudskej dôstojnosti, cti a dobrej povesti. V danej veci ide o stret slobody prejavu, respektíve práva slobodne šíriť informácie s právom na ochranu cti a dôstojnosti žalobcu. V súlade s konštantnou judikatúrou (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 152/2008) je v zásade nutné, pri strete práva na ochranu osobnosti so slobodou prejavu, skúmať spravodlivú rovnováhu, a to vykonaním testu proporcionality, ktorý sa skladá z týchto troch krokov: 1. identifikácie účelu zásahu do základného práva a testu vhodnosti tohto zásahu na jeho dosiahnutie, 2. testu nevyhnutnosti tohto zásahu a 3. testu proporcionality v užšom zmysle. Prvým krokom je identifikácia cieľa (účelu), ktorý zásah do základného práva sledoval a ktorý musí byť z ústavného hľadiska legitímny a legálny, čo znamená, že

ústava musí obmedzenie predmetného základného práva z dôvodu dosiahnutia tohto cieľa pripúšťať (čl. 13 ods. 4 druhá veta ústavy). Súčasťou tohto kroku je aj skúmanie racionálnej väzby medzi týmto prostriedkom (zásahom) a sledovaným cieľom, teda či ním možno tento cieľ dosiahnuť. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že cieľom v prejednávanej veci bolo realizovať právo na slobodu prejavu informovaním o skutkových okolnostiach súdneho sporu vedeného žalobcom od roku 1996, a dospel k správnejmu záveru, že toto právo nebolo realizované zákonom nedovoleným spôsobom. Išlo teda o cieľ legitímny, resp. ústavne akceptovateľný, keďže ústava slobodu prejavu zaručuje. V druhom kroku je potrebné posúdiť, či nebolo možné použiť na dosiahnutie sledovaného cieľa prostriedok, ktorý by bol vo vzťahu k predmetnému základnému právu šetrnejší a či miera zásahu je primeraná sledovanému cieľu. V tomto smere správne súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný odvysielaním pravdivých a objektívnych informácií nijako nezasiahol do osobnostných práv žalobcu, neznižil jeho osobu, vážnosť, česť a dôstojnosť v spoločnosti. Tretím a posledným krokom je posúdenie proporcionality v užšom zmysle. Jeho podstatou je vyvažovanie dvoch v kolízii stojacich práv či hodnôt a následné uprednostnenie jednej z nich v konkrétnom prípade. Pokiaľ ide o prejednaný prípad cieľom odvysielanej reportáže bolo informovať o veciach verejného záujmu, nakladaní s majetkom štátu, pričom žalovaný realizoval svoje ústavné právo na slobodu prejavu. Súd prvej inštancie, rešpektujúc ustálenú judikatúru, v rámci posúdenia proporcionality v užšom zmysle zisťoval KTO, O KOM, ČO, KDE, KEDY a AKO hovorí a dospel k nasledovnému: KTO hovorí - reportáž s názvom „Otázky“ bola odvysielaná televíznou stanicou „TV Markíza“, vysielateľom bol žalovaný. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že novinárom a masmédiám patrí, vychádzajúc z ustálenej judikatúry, privilegované postavenie, sú „strážnym psom“ demokracie, ich povinnosťou je poskytovať informácie a myšlienky, týkajúce sa záležitostí verejného záujmu a verejnosť má právo na také informácie. Novinárom je dovolené používať aj určitú mieru preháňania a provokácie. O KOM bola namietaná reportáž a do koho osobnostnej sféry zasahovala - súd prvej inštancie konštatoval, že reportáž zobrazovala situáciu, v ktorej sa v roku 2003 ocitol žalobca, ktorý v roku 1993 nadobudol vlastníctvo bytových domov na O. ulici v Q., v ktorých bolo päť bytov obývaných doterajšími nájomníkmi a ktorým, po nadobudnutí vlastníctva, zvyšoval nájomné. Odvolací súd k tomu uvádza, že stupeň dovolenej kritiky sa mení podľa charakteristiky adresáta. Hranice akceptovateľnej kritiky sú nastavené najširšie u politikov, najužšie u „bežných“ občanov. ČO je hovorené - podľa súdu prvej inštancie v reportáži odzneli skutkové tvrdenia, podľa ktorých nový majiteľ odkúpil päť bytov od VÚB, a.s. v Dunajskej Strede, ktorá s nimi mohla disponovať vďaka úveru, ktorý poskytla štátnemu podniku N., tu bol minimálne dvakrát porušený zákon, žrebčinec majetok založil a banka ho predala, kataster protizákonným zápisom nového majiteľa do listu vlastníctva spečatil predchádzajúce protizákonné založenie majetku štátu zo strany N. v prospech banky. Keďže nájomníci novému vlastníkovi požadované zvýšené nájomné (3.000,- Sk, 4.000,- Sk až 15.000,- Sk) neplatili, podával na nich od roku 1996 na Okresnom súde Dunajská Streda viaceré žaloby, v ktorých sa domáhal zaplatenia nájomného, vydania bezdôvodného obohatenia, či vypratania bytu. Nájomníci sa v rámci procesnej obrany obrátili na Okresnú prokuratúru v Dunajskej Strede, ktorá následne v rámci svojej kompetencie podala na Okresnom súde Dunajská Streda návrhy na určenie neplatnosti prevodu majetku štátu (bytových domov) na žalobcu. Odvolací súd k tomu poznamenáva, že v prípade otázok verejného záujmu je poskytovaná zvýšená ochrana vyhľadávaniu a rozširovaniu súvisiacich informácií a myšlienok. K otázkam verejného záujmu patrí aj informovanie o činnosti štátnych inštitúcií. Obsahom namietanej reportáže boli nepochybne veci verejného záujmu, nakladanie so štátnym majetkom, pričom odvolací súd poukazuje na to, že poslaním médií je nesporne šíriť informácie a myšlienky o otázkach verejného záujmu s tým, že je zároveň nepochybne právom verejnosti takéto informácie prijímať. KDE je hovorené - príspevok bol odvysielaný v rámci relácie Paľba na televíznej stanici Markíza. Podľa odvolacieho súdu je pravdou, že príspevok bol odvysielaný v sledovanej televízii, pričom vo všeobecnosti platí, že čím je vyššia miera publicity, tým vyššia je aj miera ochrany osobnostných práv. Avšak kritériá miesta zaznenia sporných výrokov treba vnímať v kontexte s kritériami ich autora. Ak je ich autorom novinár, tak jeho privilegované postavenie do určitej miery neutralizuje kritérium miesta ich zaznenia. KEDY je hovorené - príspevok bol odvysielaný v marci 2003. Odvolací súd k tomu uvádza, že skutočnosť, či ide o otázku verejného záujmu, môže v niektorých prípadoch závisieť aj na plynutí času. Túto povahu môže určitá otázka plynutím času získať alebo stratiť. Ako v prejednávanej veci správne konštatoval súd prvej inštancie, reportáž odznela viac ako 6 rokov po tom, čo začalo na Okresnom súde Dunajská Streda konanie o určenie neplatnosti prevodu majetku štátu (sp.zn. 4 C 204/1996). AKO je hovorené - súd prvej inštancie konštatoval, že z prepisu reportáže vyplýva, že realizačný tím žalovaného pod vedením svedka C. si v procese prípravy reportáže počínal s náležitou odbornou starostlivosťou, pričom v odvysielanej reportáži odzneli na jednej strane vyjadrenia jednotlivých nájomníkov bytov na O. ulici v Q., resp. vyjadrenia ich právnej zástupkyne, a na druhej strane vyjadrenia žalobcu a jeho právnej

zástupkyne. Predmetná reportáž ďalej uviedla vyjadrenia osôb zastupujúcich štátne orgány. Výrok svedka F. C., ktorý odznel v reportáži: „Tu sa však minimálne 2 x porušil zákon“ bol skutkovým tvrdením novinára o viacnásobnom porušení zákona pri prevode vlastníctva nehnuteľností, ktorý sa v danom čase opieral o oficiálne stanovisko štátneho orgánu (Okresná prokuratúra Dunajská Streda), vychádzajúce z právneho názoru prezentovaného zástupcom tohto štátneho orgánu (vyjadrenie svedkyne U.. Y. P. M. X.), čiastočne o stanovisko riaditeľa správy katastra v T. X. G.. Q. X., ako aj o samotnú skutočnosť, že v súdnom spore vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 4 C 204/1996 sa už siedmy rok vedie konanie, v ktorom je spochybnená zákonnosť prevodu majetku štátu na žalobcu a jeho manželku. Odvolací súd k tomu uvádza, že pri posudzovaní limitov slobody prejavu treba rozlišovať medzi faktami a hodnotiacimi úsudkami. Existenciu faktov možno preukázať, zatiaľ čo otázka pravdivosti hodnotiacich úsudkov dôkazy, naopak, nepripúšťa. Podľa názoru odvolacieho súdu, pokiaľ ide pravdivosť zverejnených faktov, súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, ktorým dokazovaním nebolo preukázané, že by v reportáži odzneli nepravdivé informácie a správne ustálil, že nedošlo k takému zásahu do osobnostných práv žalobcu, ktorý by bol spôsobilý poškodiť česť, dôstojnosť, povesť alebo dobré meno žalobcu.

6.10. Vychádzajúc z výsledkov súdom prvej inštancie vykonaného rozsiahleho dokazovania listinnými dôkazmi, ako aj výsluchmi svedkov, s prihliadnutím na test proporcionality, možno konštatovať, že reportáž popisovala prípad nakladania štátneho podniku so štátnym majetkom (bytmi), jeho založenia banke a následný prevod vlastníctva štátneho majetku do rúk súkromnej osoby, následný osud nájomcov predmetných bytov, ako aj zvyšovanie nájmu zo strany nového vlastníka. Správne konštatoval súd prvej inštancie, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že vo vzťahu k osobe žalobcu neboli zo strany žalovaného v odvysielanej reportáži uverejnené žiadne nepravdivé či difamačné tvrdenia, ktoré by boli spôsobilé poškodiť dobré meno žalobcu v spoločnosti. Reportáž nebola výlučne zameraná na osobu žalobcu, jej ústredným motívom bolo disponovanie s majetkom v štátnom vlastníctve štátnym podnikom. Preto tvrdenie žalobcu, že v reportáži bol vykreslený ako ziskuchtivá osoba, je subjektívnym dojmom žalobcu a nemá reálny základ. Návrh na ochranu osobnosti nemôže slúžiť ako prostriedok ochrany osobnostných práv pred tvrdením, ktoré autor reportáže v reportáži nevyslovil a ktoré z nej ani implicitne nevyplýva.

6.11. K odvolaniu žalobcu a ním uvedeným odvolacím dôvodom odvolací súd uvádza, stotožňujúc sa s vyjadrením žalovaného, že v odvolaní absentuje bližšie odôvodnenie jednotlivých odvolacích dôvodov. Odvolateľ síce vymenoval viaceré zákonné odvolacie dôvody, tieto však nekonkretizoval, neuviedol, ako boli tieto dôvody v prejednávacom prípade naplnené. Odvolateľ namietal nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie, podľa ktorého z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v reportáži neboli uverejnené žiadne nepravdivé alebo difamačné tvrdenia o osobe žalobcu. Neuviedol však, ktoré tvrdenia o osobe žalobcu, ktoré v reportáži odzneli, mali byť, podľa jeho názoru, nepravdivé a difamačné, preto sa odvolací súd s touto odvolacou námietkou nemohol vysporiadať. Odvolací súd však opakuje, ako uviedol vyššie, že rozsiahlym dokazovaním pred súdom prvej inštancie nebolo preukázané, že v reportáži žalovaného odzneli tvrdenia, ktoré by boli nepravdivé, resp. difamačné a spôsobilé negatívne zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu. Zároveň odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, a to opäť v zhode so žalovaným, že ťažiskovým predmetom reportáže nebola osoba žalobcu, keďže reportáž mala poukázať na osudy ľudí, ktorí sa následkom založenia nehnuteľného majetku štátneho podniku banke ocitli v existenčných problémoch. Ani výrok moderátora F. C. o tom, že pri založení majetku štátneho podniku banke došlo dvakrát k porušeniu zákona, sa osoby žalobcu nijako nedotýkal, keďže v reportáži neodznelo, že by to bol žalobca, kto porušil zákon. K tvrdeniam súdu prvej inštancie, týkajúcim sa žalobcom požadovaného nájomného a jeho výšky odvolateľ uviedol, že tieto nezodpovedajú skutočnosti. Poukázal na to, že z listinných dôkazov, týkajúcich sa navrhovanej výšky nájmu, ktoré pripojil k odvolaniu, vyplýva, že od 1.4.1995 rodina Q. pri príjme X.XXX,- Sk mala platiť nájomné za rodinný dom s pozemkom X.XXX,- Sk, rodina O. pri príjme X.XXX,- Sk mala platiť nájomné za rodinný dom s pozemkom X.XXX,- Sk, rodina Q. pri príjme XX.XXX,- Sk mala platiť nájomné za rodinný dom s pozemkom X.XXX,- Sk, rodina P. pri príjme X.XXX,- Sk mala platiť nájomné za rodinný dom s pozemkom X.XXX,- Sk. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na to, že jednak listinné dôkazy, ktoré odvolateľ pripojil k odvolaniu, nemožno v odvolacom konaní použiť s poukazom na § 366 písm. d/ C.s.p., ako aj na to, že samotní nájomníci sa v reportáži vyjadrili k zvyšovaniu ceny nájomného žalobcom, pričom ho porovnali so svojimi príjmami. Zároveň je potrebné uviesť, že možnosť vyjadriť sa k tejto otázke mal aj žalobca, ako aj jeho právna zástupkyňa. Odvolateľ ďalej vytýkal súdu prvej inštancie, že nevyhovel jeho návrhu na vykonanie dokazovania výsluchom svedka F. H.. Odvolací súd nepovažuje výsluch uvedeného svedka za hospodárny, v čase odvysielania reportáže nebol ani konateľom ani spoločníkom právneho predchodcu žalovaného, nebolo preukázané, že bol osobou zodpovednou za

obsah vysielaných reportáží; nevyhovenie tomuto návrhu nie je, podľa názoru odvolacieho súdu, v rozpore s požiadavkami na spravodlivé súdne konanie.

6.12. Záverom odvolací súd konštatuje, že obsah odvolania žalobcu vo vzťahu k výroku napadnutého rozsudku, ktorým bola žaloba zamietnutá, nie je spôsobilý spochybníť vecnú správnosť napadnutého výroku predmetného rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v nich uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, postupom podľa § 387 ods. 1 C.s.p., ako vecne správny potvrdil.

7. Odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p. napadnutý rozsudok aj vo výroku o náhrade trov konania (§ 367 ods. 2 C.s.p.), keďže žalobca podal odvolanie aj voči tomuto výroku, avšak odvolanie vo vzťahu k výroku o trovách vôbec nezdôvodnil. Preto odvolací súd osobitne nepreskúmaval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v uvedenom výroku, keď žalovaný odvolanie nepodal. Odvolací súd zdôrazňuje, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 C.s.p.).

8. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaný mal v odvolacom konaní plný úspech, preto má aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).